

Fer teatre (Monte Isla)

>> Espectacle Donde empieza el bosque acaba el pueblo. (Foto: CAMILLE IRRGANG)

Monte Isla som una companyia establerta a Sils, a la masia de Can Donzellà. Venir a viure a Girona, a la Selva, suposa sembrar una llavor en un paisatge d'oasis culturals, però també de noves possibilitats i perspectives per construir. Vam triar venir a viure aquí perquè ens semblava que calia obrir camí. I també perquè necessitàvem un lloc físic, que la companyia no només fos un projecte que es desplaça a altres espais, sinó també un lloc en el qual es treballa, des d'on es pensa, un espai de trobada per a totes les persones que col·laboren amb nosaltres. Un lloc que té l'amplitud i l'espai necessaris per construir un projecte que va començar ara fa tres anys i que sentim amb convicció de continuïtat.

Monte Isla investiguem la idea del paisatge en les nostres peces. Un paisatge perquè per a nosaltres el teatre és un lloc des del qual es mira, una màquina de construir punts de vista.

A partir d'aquest concepte hem desenvolupat una sèrie de pràctiques que tenen a veure amb la coreografia de les parts inertes, és a dir, tot el que participa en la posada en escena i que no és un cos humà: la tècnica teatral (el so, la llum i la maquinària), l'espai de representació, l'escenografia i l'attrezzo. Tota aquesta «matèria» es concep com les extremitats d'un sol organisme viu, un «gran titella».

El mot *teatre* ve del grec *théatron*, que vol dir alguna cosa com ara «lloc per veure». Sempre ens ha semblat molt reveladora la idea que *teatre* sigui una paraula que faci referència tant a un lloc com a un art. Des de fa un temps, tenim la intuïció que el teatre és quelcom que no es produeix damunt l'escenari, sinó al lloc dels espectadors, des d'on es mira. Per això l'edifici del teatre ens sembla tan revelador, no solament pel que hi pugui passar, sinó en si mateix, perquè és una arquitectura de la ficció, una gran finestra a l'abisme.

Tot i que la nostra feina (i la de totes les companyies que intentem, amb les nostres pràctiques, qüestionar-nos constantment què fem i des d'on treballlem) hagi sigut catalogada com a arts vives, o com a noves dramaturgies... Monte Isla reivindicuem que nosaltres fem teatre. Per quin motiu no ho seria? La paraula *teatre* ha sigut protegida i acordonada per certs artistes i institucions (que no venen al cas), amb la pretensió que és un art que neix d'una naturalesa literària, en la qual s'explica una història. Per a nosaltres el teatre és alguna cosa més enllà del relat, que té a veure amb aquesta experiència col·lectiva d'una ficció en un espai que ha sigut pensat, precisament, per separar-nos de la quotidianitat.

* Monte Isla són Rut, Adrià, Andrea i Uriel.